

Quan Girona no sembla del tot perifèrica

No és un fet gaire usual en l'escena artística gironina que coincideixin en el temps tres ofertes d'alt nivell —dues exposicions amb els seus corresponents catàlegs i l'aparició d'un llibre—, raó per la qual, quan això passa, val la pena deixar-ne constància.

La primera d'aquestes iniciatives ha estat “FOOD. La utopia de la proximitat”, celebrada als diversos espais de què disposa Bòlit a la ciutat i que ha anat a cura de Harold Berg, Carme Sais i Eudald Camps. Aquesta ha estat possiblement una de les propostes més suggestives que s'han pogut veure darrerament a Girona. El bon fer dels curadors i la seva capacitat d'establir, a partir del tema/pretext del menjar, nombroses connexions d'ordre artístic, vital, antropològic, social o històric, n'ha multiplicat els motius d'interès.

La mostra ha permès accedir a les aportacions de noms emblemàtics de l'escena internacional dels anys seixanta i setanta, amb Gordon Matta-Clark al capdavant, junt a autors catalans vinculats a les neoavantguardes conceptualistes —Francesc Torres, Fina Miralles, Antoni Miralda o Pere Noguera, entre altres— i artistes pertanyents a generacions més joves, com Marta Vergonyós o Mar Serinyà.

Lluny de les atives exposicions bombolla, que obvien completament les especificitats dels seus contextos d'acollença i recepció, aquesta ha jugat amb encert l'opció inversa tot cercant elements constants de relació entre experiències localitzades a París i Nova York amb pràctiques artístiques, vivències personals i tradicions culturals vinculades, de prop o de lluny, a la realitat local.

L'altra exposició remarcable és “Artigau. Cròniques d'una realitat, 1965-1977”, al Museu d'Art de Girona. La mostra s'integra en la línia de revisió històrica que ve promovent el centre, la qual pretén posar en valor manifestacions i/o trajectòries artístiques que no havien estat prou ateses o que havien quedat com desubicades, en una mena de terra de ningú. Entre els motius de la seva exemplaritat, hi ha el sovintejat encert en la tria dels artistes i dels comissariats, així com la solidesa del treball de recerca en què es fonamenten les exposicions.

La que ara es presenta segueix també les pautes apuntades. L'historiador de l'art Sergi Plans, que n'ha tingut cura, assoleix plenament l'objectiu de fer-nos conèixer els anys més brillants d'un artista, encara en actiu, que va saber copsar com pocs les contradiccions del que se n'ha dit els anys d'or del capitalisme en una societat sotmesa encara al jou dictatorial.

Francesc Artigau va ser una personalitat políticament compromesa i un dels noms rellevants de la primera xarxa d'artistes antifranquistes apareguda a l'Estat espanyol, Estampa Popular. La seva obra recull suggeriments del realisme social, l'art pop i les noves figuracions. El sensualisme i el colorisme exultant de la seva pintura dona forma a un esguard crític cap als aspectes alienants, classistes i cossificadors en què es fonamenta la delectança espúria de l'anomenada societat de consum.

Finalment, cal esmentar l'aparició del llibre de Lluïsa Faxedas i Pere Parramon, *Art contemporani a Girona (1994-2019)*, editat pel GEiEG. Una vegada més, l'emblemàtica agrupació ha adoptat el paper de motor cultural de primer ordre impulsant un notable estudi sobre l'art dels nostres dies. I, alhora, ha sabut involucrar en el projecte una institució pública, l'Ajuntament de la ciutat; una via de col·laboració que no hauria de ser excepcional quan, com és el cas, la iniciativa no respon a un afany mercantil sinó a una voluntat de recerca històrica i de difusió del coneixement artístic.

I és que sovint no es té prou en compte que, ultra l'estricta pràctica artística, hi ha molts altres factors que intervenen en la configuració de l'ecosistema artístic i sense els quals les obres tenen poques possibilitats de reeixir i projectar-se socialment. De fet, una de les coses que marca la diferència entre els sistemes artístics consolidats i els deficitaris és el nivell de desenvolupament i el grau d'articulació que es dona entre els distints elements que els constitueixen. Justament, un dels valors d'aquest llibre ve de la seva mirada atenta cap al conjunt del camp artístic i a les formes de relació que s'estableixen entre els seus diversos agents en els terrenys de la producció, la difusió i la recepció.

A més de ser una representació ben fonamentada de la dinàmica artística que ha viscut la ciutat en els darrers anys, aquesta publicació també hauria de resultar una eina útil per a les institucions i els sectors concernits, tant per potenciar-ne els encerts com per mirar de resoldre-hi les mancances existents.

Narcís Selles

Ara, 17-6-2021